

רע"פ 8601/20 - מרדכי מור נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 8601/20 - ה'

לפני: כבוד השופט ג' קרא

המבקש: מרדכי מור

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשה לעיון חוזר בהחלטה מיום 10.1.2021 בבקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד בתיק עפ"ג 5042-07-19 מיום 2.11.2020 שניתן על ידי כב' השופטת דנה מרשק מרום, כב' השופטת העמיתה זהבה בוסתן וכב' השופטת הדס עובדיה; בקשה לעיכוב ביצוע עונש המאסר; תגובת המשיבה מיום 10.2.2021

בשם המבקש: בעצמו
בשם המשיבה: עו"ד ארז בן-ארויה

החלטה

1. לפניי בקשה לעיון חוזר בהחלטתי מיום 10.1.2021, בגדרה דחיתי בקשת רשות ערעור שהגיש המבקש.

2. המבקש הורשע בבית משפט השלום, לאחר ניהול הוכחות, בביצוע עבירות של תקיפה סתם, לפי סעיף 379 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק); תקיפה הגורמת חבלה ממשית בנסיבות מחמירות של תקיפה על ידי שניים או יותר, לפי סעיף 382(א) לחוק בצירוף סעיף 380 לחוק; וגניבה, לפי סעיף 384 לחוק. בגזר הדין, השיתבית המשפט על המבקש 13 חודשי מאסר בפועל, בניכויי מעצרו, לצד מאסרים מותנים, קנסופיצויים. ערעור שהגיש

עמוד 1

המבקש על גזר הדין לבית המשפט המחוזי נדחה ובקשת רשות ערעור שהגיש נדחתה על ידי כאמור בהחלטתי מיום 10.1.2021.

3. לטענת המבקש, המייצג את עצמו, התחוויר לו עתה כי בכתב האישום שהוגש נגדו, לא צוין סעיף 380 לחוק, שעניינו תקיפה הגורמת חבלה ממשית, כהוראת חיקוק שבה הוא מואשם, אלא רק סעיף 382(א) לחוק, שעניינו תקיפה הנסיבות מחמירות. חרף זאת, החליט בית המשפט להרשיעו על דעת עצמו, כך נטען, בעבירה לפי סעיף 380 לחוק בצירוף סעיף 382(א) לחוק. לטענת המבקש, היות שסעיף 382(א) לחוק, סעיף הנסיבות המחמירות, מפנה הן לסעיף 379 לחוק (תקיפה סתם), הן לסעיף 380 לחוק (תקיפה הגורמת חבלה ממשית), הרי שיש לגזור את המסקנה כי כוונת המשיבה הייתה להאשימו לפי סעיף 379 לחוק, אשר גם מצוין בכתב האישום. לאור האמור, נגרם לו לטענתו עיוות דין שעה שבית המשפט הרשיע אותו בעבירה שלא צוינה בכתב האישום ושהעונש עליה חמור יותר, וזאת מבלי שניתנה לו הזדמנות סבירה להתגונן, תוך שהוא מפנה בהקשר זה לסעיף 184 לחוקסדרהדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן: חסד"פ).

4. ביום 4.2.2021, הוריתי על עיכוב ביצוע עונש המאסר שהוטל על המבקש עד למתן החלטה אחרת ועל הגשת תגובה לבקשה מצד המשיבה.

5. בתגובה, מתנגדת המשיבה לבקשה והיא סבורה כי דינה להידחות. המשיבה טוענת כי אמנם כתב האישום חסר את הוראת החיקוק שלפי סעיף 380 לחוק, אך היות שסעיף 382(א) לחוק שמופיע בו הוא סעיף נסיבות מחמירות לביצוע עבירת בסיס לפי סעיפים 379 או 380, אין הוא יכול לעמוד לבדו. במקרה הנוכחי, לטענת המשיבה, לא יכול להיות חולק כי סעיף הבסיס הוא 380 ולא 379. שכן, מעובדות כתב האישום עולה בבירור כי המבקש הואשם על פי סעיף 379 לחוק בתקיפה סתם של אמיר, עובד של המתלונן; ובתקיפה הגורמת חבלה ממשית על ידי שניים או יותר לפי סעיף 382(א) (בצירוף סעיף 380 שהושמט) כלפי רועי, בנו של המתלונן. לעמדת המשיבה, קיימת הבחנה ברורה בין שני המקרים בעובדות כתב האישום. עוד לטענת המשיבה יש לדחות את טענת המבקש כי לא ניתנה לו הזדמנות סבירה להתגונן, שכן הוא לא הואשם במהלך משפטו בעובדות שלא צוינו בכתב האישום; בית המשפט לא קבע עובדות שאינן מופיעות בכתב האישום ולא הרשיעו בהן. למעשה, עובדות כתב האישום היו ידועות היטב למבקש, אשר ניהל משפט הוכחות ואת הגנתו בהתאם להן, כך שהרשעת המבקש על ידי בית המשפט בסעיף 380 לחוק כסעיף הבסיס לסעיף הנסיבות המחמירות, סעיף 382(א), לא גרמה למבקש לעיוות דין.

6. על פניו, דין הבקשה להידחות על הסף מן הטעם כי אין הליך של עיון חוזר בהחלטה בבקשת רשות ערעור; משום שמדובר בטענה חדשה שלא נטענה; וכן משום שהכרעת הדין הפכה חלוטה זה מזמן. בכל זאת, ומעבר לנדרש, מצאתי לנכון להתייחס לטענה בקצרה.

7. עלפיהמתוארבאישום הראשון לכתב האישום - הוא האישום הרלוונטי לענייננו - המבקש, ביחד עם שלושה אנשים נוספים שזהותם אינה ידועה למשיבה, נכנסו בערב לשלום לחנות, אשרהמבקש היה מצויבסכסוך כספי עם בעליה, הוא המתלונן. באותה העת שהובחנות המתלונן, המטפל שלו שלושה עובדים. לשם עמידה על דיוקם של דברים, אביא את המשך העובדות הרלוונטיות כפי שהן מופיעות באישום הראשון לכתב האישום:

4. באותן נסיבות, ניגש אמיר [עובד החנות - ג'.ק] לענות לטלפון שצלצל בחנות. בתגובה, משך הנאשם [המבקש - ג'.ק] את אמיר מחולצתו וקרע לו את החולצה וחטף לו את שפורפרת הטלפון מהיד.

5. בהמשך, הגיע רועי [בנו של המתלונן - ג'.ק] לחנות והתבקש על ידי אחד האנשים למסור לו את מכשיר הפלאפון שלו וסירב. אז, תקפו הנאשם והאנשים את רועי בכך שהיכו אותו במכות אגרופ ואחד מהם אף נטל את מקל ההליכה ששייך לשמואל [המתלונן - ג'.ק], הוציא את הגומי מתחתית המקל והיכה באמצעות המקל את רועי בראשו.

[...]

7. כתוצאה מהמתואר בסעיף 5, נגרמו לרועי חתך בפנים באזור טמפורלי משמאל באורך כ-5 ס"מ ושלושה חתכים בקרקפת שהצריכו תפירה עם סיכות ואלו הן חבלות של ממש.

8. במעשיו המתוארים לעיל, תקף הנאשם את אמיר שלא כדין וללא הסכמתו, תקף בצוותא עם אחרים את רועי שלא כדין וללא הסכמתו וגרם לו חבלות של ממש... (ההדגשות הוספו - ג'.ק).

מן האמור לעיל עולה בבירור כי התקיפה סתם שלא כדין מיוחסת לפגיעה באמיר, עובד החנות, ואילו כלפי רועי, בנו של המתלונן, מיוחסת למבקש תקיפה בנסיבות מחמירות - תקיפה בצוותא עם אחרים הגורמת חבלות של ממש. אף אם כתב האישום מונה בהוראות החיקוק רק את סעיף 382(א) לחוק - תקיפה "כשהיונכחים שניים או יותר שחברו יחד לביצועה מעשה בדיאחד או אחדים מהם..." - מבלי להזכיר את סעיף הבסיס, סעיף 380 לחוק, עובדות כתב האישום מתארות באופן שאינו משתמע לשני פנים כי התקיפה בצוותא גרמה לרועי חבלה של ממש.

מכאן, שלא הייתה שום מניעה מצד בית המשפט להרשיע את המבקש, משהוכחו לו עובדות אלו, בעבירה לפי סעיף 382(א) לחוק בצירוף סעיף 380 לחוק.

8. עוד יש לדחות את טענת המבקש כי בית המשפט הרשיעו בעבירה שלא הואשם בה מבלי שניתנה לו הזדמנות סבירה להתגונן, בניגוד לאמור בסעיף 184 לחסד"פ. הוראת הסעיף קובעת כדלקמן:

"בית המשפט רשאי להרשיע נאשם בעבירה שאשמתו בהנתגלתה מן העובדות שהוכחו לפניו, אף אם עובדות אלה לא נטענו בכתב האישום, ובלבד שניתנה לנאשם הזדמנות סבירה להתגונן; אולם לא יוטל עליו בשל כך עונש חמור מזה שאפשר היה להטיל עליו ואילו הוכחו העובדות כפי שנטענו בכתב האישום" (ההדגשות הוספו - ג'.ק).

עניינו של המבקש אינו בא בגדרי הוראה זו, שכן זו נוגעת למקרה שבו בית המשפט מרשיע נאשם בעבירה שאשמתו בה נתגלתה מן העובדות שהוכחו לו במהלך המשפט ושלא נטענו בכתב האישום. במקרה דנן, העובדות הופיעו גם הופיעו. כך או כך, כאשר כל העובדות עליהן בוססה ההרשעה נכללו בכתב האישום, אין לומר כי למבקש לא הייתה הזדמנות להתגונן (ע"פ 689/82 מאירוב' מדינת ישראל, פ"ד לח(3) 322, 330 (1984); ע"פ 5140/99 וידאלנ' מדינת ישראל, פ"דנו(2) 844, 862 (2002); ע"פ 9256/04 נוינ' מדינת ישראל, פ"ד ס(2) 172, 182 (2006)).

9. סוף דבר, הבקשה נדחית. עיכוב הביצוע שניתן לעונש המאסר - מבוטל בזאת.

המבקש יתייצב לריצוי עונש המאסר ביום 15.2.2021 עד השעה 10:00 בביתסוהרהדריםאועלפיהחלטתשירותבתיסהרה, כשידועותעודתזהותאודרכון, ועותקמהחלטהזו. עלהמבקשלתאםאתהכניסהלמאסר, כוללהאפשרותלמיוןמוקדםעםענףאבחוןומיוןשלשירותבתיסהרה, בטלפונים 08-9787377, או 08-9787336.

ניתנה היום, ל' בשבט התשפ"א (12.2.2021).

ש ו פ ט
